

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 27 April 1902

N:o 30

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Carl Gustaf Wrangel* (med 1 porträtt). *Ögonlicksbilder från hästutställningen* (med 5 illustrationer). *Albert Edelfelt* (med 3 illustr.) *B. ethoven* (med 2 illustr.) *Den nya norska regeringen* (med 10 porträtt). *Hans Richter* (med 1 porträtt). *Martin Weibull* † (med 1 porträtt). *Skydraget i Berlin* (med 2 illustrationer). *Rösträttsoroligheterna i Belgien* (med 8 porträtt). *Riksregalierna* (med 8 illustr.) *Veckans portrattgalleri* (med 24 porträtt). HVAR 8 DAGS novellblad X: *I dödsfura*. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

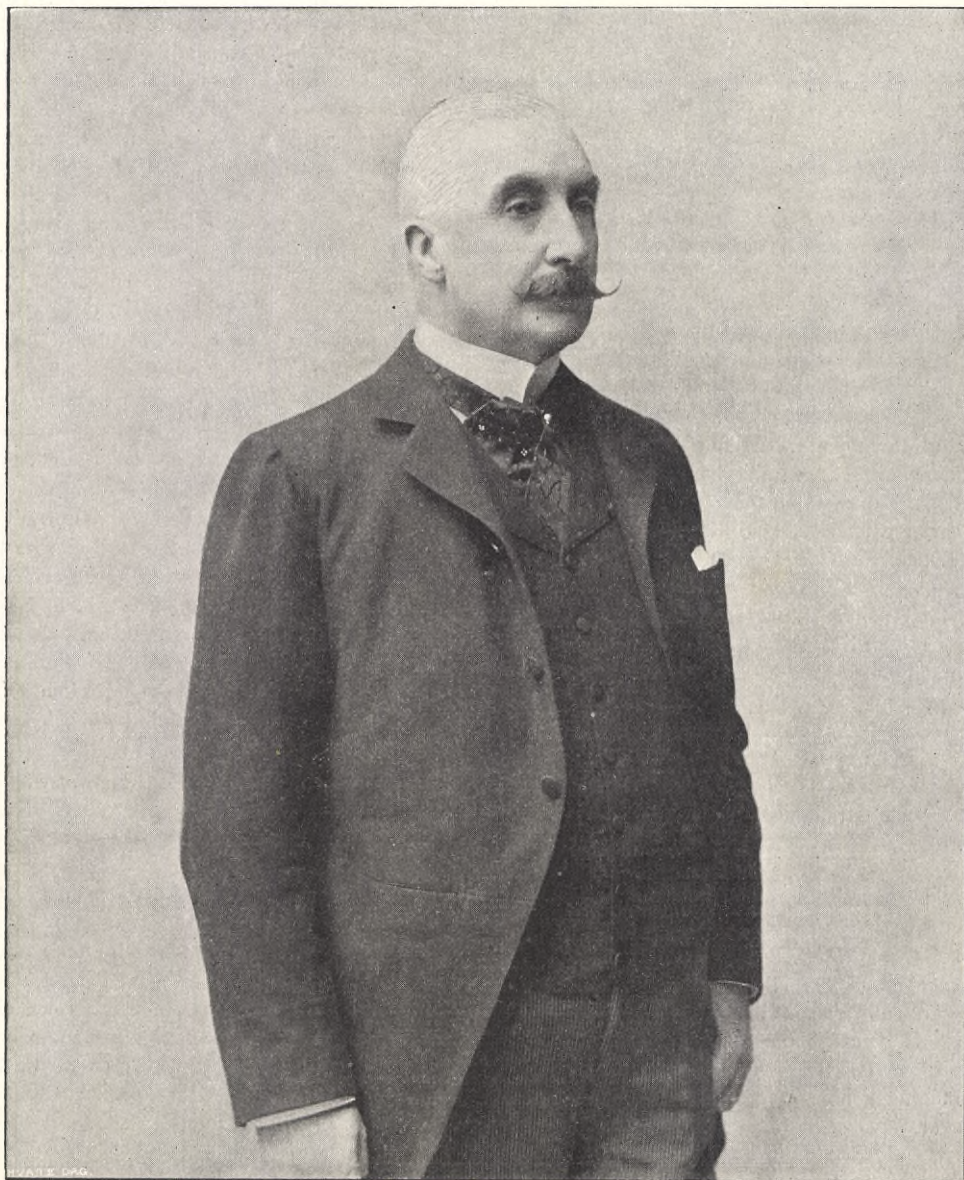

Foto. Florman, Stockholm

Grefve CARL GUSTAF WRANGEL,
EN AF SVERIGES FRÄMSTE HÄSTKÄNNARE.

CARL GUSTAF WRANGEL.

Lördagen den 19 april öppnades officiellt den nionde hästutställningen i cirkusbyggnaden å Djurgården vid Stockholm.

Dessa hästutställningar ha blifvit något, som fångslat hela hufvudstadens och en stor del af det öfriga landets intresse. Medan de årliga kapplöpningarne i hufvudstaden aldrig lyckats tilldraga sig uppmärksamhet från några bredare lager — af skäl, som vi här icke kunna ingå på — har den uppvisning, som alltid äger rum på den i tiden för hästutställningen ingående söndagen, och som har till skådeplats den framför cirkusbyggnaden belägna »Slätten», blifvit helt populär, och man kan säga, att hela Stockholm då vallfärdar den korta biten ut till Djurgården för att taga i betraktande de eleganta privatekipage af olika slag, de hyrkuskvagnar, droskor eller arbetsåkdon, hvilka, glänsande som eljes aldrig på året, köras omkring i vidlyftiga cirklar.

Den årliga hästutställningen i Stockholm omfattar nu mera både afvelsdjur, rid-, vagns- och arbetshästar samt remonter, ja äfven åsnor! Äfven förekomma prisridningar och prishoppningar, och vid de offentliga uppvisningarne i cirkus visa äfven damer prof på enskild ridning, kadrljridning och hindertagning. Hästutställningarne äro sålunda förenade med verkliga »concour hippiques» och äro så omväxlande och roande som möjligt. Vid sidan af det först och främst nyttiga elementet ingår ett visst pittoreskt nöjeselement. Ja, i år har till och med ett hästlotteri förekommit. Är det då underligt, om dessa högtider äro så ovanligt lyckade och om deras succés synes öka sig år från år?

Det har tyckts HVAR 8 DAG på sin plats, att i samband med de lyckade bilder från hästutställningen, som ses i vår ständigt aktuella tidskrift, på första sidan framvisa det vackra porträttet af greve Carl Gustaf Wrangel, hvilken, som bekant, är en af vårt lands allra främsta hippologer, och med all säkerhet den, som är mest känd, ty greve Wrangels berömdhet sträcker sig öfver en stor del af Europa. Och denna ryktbarhet har han vunnit icke blott genom sina vidsträckta och långvariga resor och därigenom att han så länge varit bosatt och verksam i utlandet, utan äfven genom sina skrifter, bland hvilka i främsta rummet märkes hans stora »Handbok för hästvänner», som på svenska utkom 1887—88 och, öfversatt på tyska, inom kort tid upplefde icke mindre än tre upplagor. Denna handbok har blifvit kallad ett »klassiskt» verk, och greve Wrangel har förvisso med detta arbete lagt i dagen så väl de mest omfattande kunskaper inom facket, som stort skarpsinne och mycken oräddhet gentemot förutfattade slentrianmässiga meningar.

Carl Gustaf Otto Kristian Wrangel, son af f. d. ministerresidenten greve Anton Reinhold Wrangel, är född den 4 april 1839 i Hamburg. Han blef 1855 kadett vid Karlberg och 1859 underlöjtnant vid ett linieinfanteriregemente. Greve Wrangel deltog under denna sin krigaretid i slaget vid Solferino. Han tog afsked 1863, blef 1868 svensk kammarherre och var under 1868—78 redaktör af »Tidning för hästvänner».

Från och med nu var greve Wrangel invigd åt skriftställarens mödosamma, men dock i vissa afseenden tacksamma bana. 1879—81 var han redaktör af »Sporren», 1879—83 af »Smålands Allehanda», och en tid 1884 tjänstgjorde den ovanligt skicklige och energiske mannen som souschef i »Dagens Nyheter». Under åren 1889—94 var han korrespondent till Stockholms Dagblad och uppehöll sig då bland annat på Balkanhalvön — 1885 utkom hans pigga och underhållande arbete »Från civilisationens utkanter, skizzer från Balkanhalvön, skrifna under ett besök hos folk och furstar i Rumänien, Bulgarien och Serbien» — och 1885—86 skref han korrespondenser äfven till »Neue Freie Presse».

Greve Wrangel var vidare 1888—90 redaktör af »Hippologische Revue» i Stuttgart och af »Der Sport» samt 1890—91 af »Die Sport-Welt» i Berlin. Sedermera blef han framför allt praktisk hippolog, i det att han 1892—95 var ledare af en mängd ungerska privatstuterier och 1894—96 tjänstgjorde som ledare för ett kapplöpningsetablissemant i Hoppegarten i Mark Brandenburg.

Följande år inträdde greve Wrangel i »Svenska Dagbladets» i Stockholm redaktion som chef för utrikes- och sportafdelningarne, på hvilka poster han utvecklade ett ihärdigt arbete och i sin mån bidragit till denna tidnings framgång. Han har helt nyligen dragit sig tillbaka från sin tidningsmannatjänst för att bosätta sig å en egendom i Småland och för öfrigt ägna sig åt sin första och sista stora kärlek — hippologisk verksamhet.

Redan 1897 blef han för öfrigt utsedd till ordförande i 1:sta och 4:de distriktens nämder för prisbelönande af hästar och till suppleant i stuterikommittén, och han har på de senare åren haft många viktiga uppdrag beträffande anskaffandet af för Sverige lämpliga hästar.

En ständigt verksam, i ovanlig grad energisk, i tal och skrift slagfärdig man, en auktoritet i allt hvad som rör den hippologiska världen och en mångsidigt bildad, särdeles språkkunnig man med ett elegant uppträdande — allt detta är greve Carl Gustaf Wrangel!

ÖGONBLICKSBILDER FRÅN HÄSTUTSTÄLLNINGEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

Den nionde hästutställningen, som i dessa dagar pågått i Stockholm, har varit af stort värde för fackmän liksom till nöje för öfriga intresserade. Programmet var nu i hufvudsak samma som vid föregående utställningar, hvarifrån vi i sinom tid bragt bilder. Vi ha dock velat lämna några snapshots tagna vid olika tillfällen under denna senaste utställning.

PRINS CARL OCH PRINSESSAN INGEBORG ÅSE PRISHOPPINGEN.

SABELHUGGNING.

GRÆFVE C. von ROSEN I SIN PRISBELÖNTA PRINCESSCART MED »EDNA».

PRISHOPPINGAR.

ALBERT EDELFELT.

EFTER I DESSA DAGAR SPECIELLT FÖR HVAR 8 DAG TAGET PORTRÄTT.

Foto. Julius Grape, Foto-affär & atelier, Stålm.

Albert Edelfelt

Sällan eller aldrig har Nationalmuseum i Stockholm fått mottaga så talrika besök som under de senaste veckorna. På söndagarne har en formlig folkvandring ägt rum dit. Och anledningen till detta tillopp till svenska statens konstsamlingar har varit den separatutställning, som ägt rum där, be-

stående af en del af den finske målaren Albert Edelfelts verk.

Edelfelt är ju inom Finlands målarevärld det stora, lysande namnet, så stort, att det nästan fördunklar alla de andra. Redan i många år har Edelfelts namn varit omstråladt af ryktets glans,

AINO ACKTÉ
Porträtt i olja af Albert Edelfelt.

och för hvarje år har detta skimmer blifvit, om möjligt, ännu mera intensivt. Detta kommer sig af, att artisten ständigt gått framåt och ständigt gått nya vägar. Man talar om en viss konstnärs

»uttryckssätt», det »egendomliga», karaktäristiska för hans formgifning. Men när det gäller de verkligt store inom konsten — de må vara målare, poeter eller musici — glömmmer man att tala härom, glömmmer att höja till skyarne något, som icke sällan är ett antaget och icke alltför djupsinnigt manér. När det gäller de verkligt store, finner man, att deras uttryckssätt kan växla högst betydligt, men ändå alltid är lika äkta och just i sin växling i ännu högre grad karaktäristiskt. De store konstnärernas själar kunna liksom prismat gifva ett helt och fullt återsken, och deras uttrycksförmåga är icke inskränkt till någon viss stil. Därför kan också en och hvar af deras medmänniskor utan svårighet njuta af deras konst, ty den är så rik, att den innehåller något för alla.

Därför blir äfven Albert Edelfelts konst skattad och älskad i så breda lager, af hög och låg, af den djupt bildade och den som endast instinkt-mässigt kan uppfatta konsten. Edelfelt, hvilken bland de i Paris bosatta, utländska målarna är en af de mest kända — af nordiska artister äro endast normannen Thaulow och svensken Zorn lika bekanta som han — och hvilkens konst kan vara så ofantligt kultiverad, för att icke säga raffinerad, är likafullt stundom som ingen annan folklig och nationell i denna sin beundransvärda konst. Han är »finne och fransman» — han är djup, sann tekniskt öfverlägsen och spirituell. Han är med ett ord mästaren, den modärne mästaren.

Edelfeltutställningen i Nationalmuseum har lämnat utmärkta profstycken på hans mästarskap, ja, har gifvit en öfverskådlig bild här af. Expositionen omfattade ett halft dussin taflor och så alla teckningar till

»Fänrik Ståls sägner», hvilka illustrationer ju äro bekanta genom den här om året utkommande praktupplagan af Runebergs storverk.

Främst af taflorna tilldrager sig porträttet af

Aino Ackté uppmärksamheten. Fru Ackté är, som bekant, en ung finska och Stora operans i Paris primadonna. Konstnären har afmålat henne stående i hatt och kappa på scenen vid rampen, så att ett egendomligt ljus faller öfver det fagra anletet med de djupa, drömmande ögonen. Den smärta gestalten är klädd i en mörk dräkt. Aino Ackté blickar långt, långt bort i rymden — kanske är hon försjunken i tankar öfver konsten, detta stora problem, åt hvilket hon ägnat sitt lif. Hon står där som sfinxen — men en förtjusande, bedårande sfinx, för hvilken man icke hyser fruktan.

Denna målning, tillhörande Finska staten, visar hela fulländningen i Edelfelts konst. Han har i taflan besegrat de största svårigheter, hvad beträffar belysningen — och han har åstadkommit en på samma gång realistisk och idealiserad bild af den mest betagande verkan. Och hvilken elegans öfver det hela

I en annan af de utställda målningarne visar Edelfelt, huru han t. ex. kan få fram karaktären hos en äldre, allvarlig man, i det att han begagnar sig af en helt knapp färgskala. Butter, nästan bister träder mannen oss till mötes, betraktande oss med sina skarpa ögon, med den så lefvande blicken. Men gå vi åter till en annan tafla, se vi, att Edelfelt lika väl kan gifva uttryck åt den fina älskvardheten, de nobla fasonerna. Den gamla aristokratiska damen sitter där så sirlig, med ett drag af okränkbar förnämhet öfver sig...

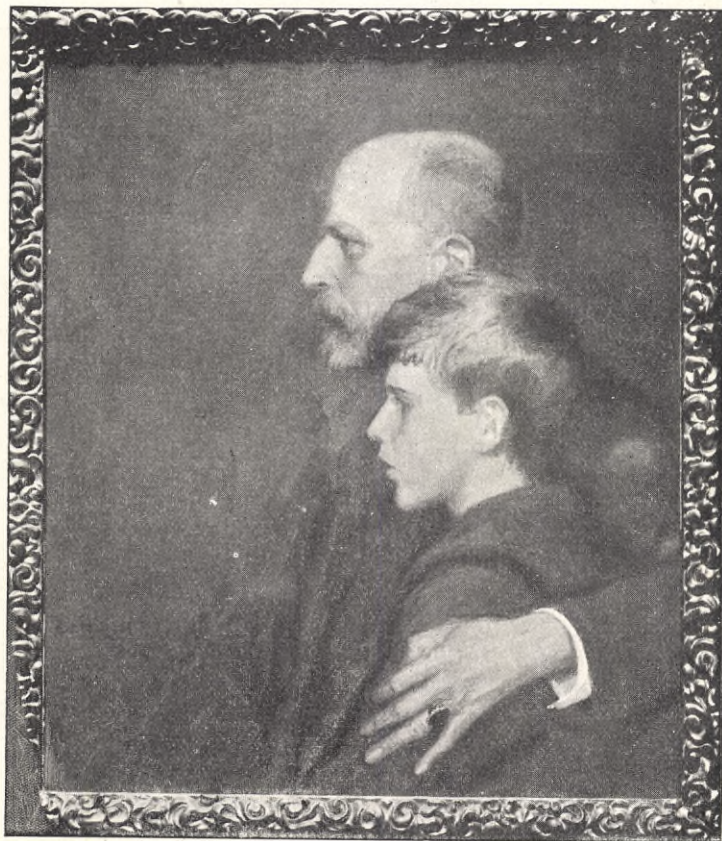
Och illustrationerna till »Fänrik Ståls sägner!» De äro utförda på många olika sätt, somliga äro penn-teckningar, andra laveringar, åter andra äro utförda i färg, o. s. v. Men hvad som i främsta rummet slår en är, huru konstnären vetat att ansluta sig till ämnet, huru bilderna liksom framvuxit ur dikterna, bilda liksom ett härmed. Se på ynglingen, hvilken är med Döbeln vid Juutas och vid generalens skarpa ord rifver upp sin tröja och visar såret, så att blodet väljer fram i dagen! Denna bild är rent af monumental. Se på den sörjande torpflickan, se på trumslagarepojkarne, den allmänt bekanta illustrationen till »Björneborgarnes marsch!» Styfva, orubbliga tåga de fram, medan de slå trummorna, så att det

dånar, käckta, oemotståndliga äro de. Falla kunna de, med gifva vika — aldrig, så länge de ännu kunna röra ett finger. — Och där öfver lyser himmelen hotande röd...

Det är *finnen* Edelfelt, som går igen i alla dessa bilder, finnen, som, allt sedan han var så gammal, att han kunde stafva, älskade sin »Fänrik Stål» och kände hjärtat klappa högre vid skaldens ord...

Säg, är det underligt, att Edelfeltutställningen i Nationalmuseum varit så talrikt besökt, och att »de djupa lederna» på söndagarne stått packade framför dessa i bästa mening fosterländska bilder, illustrationerna till de underbara sägner, som beröra Sverige lika mycket som Finland? Att Sverige och Finland ännu i mångt och mycket höra tillsammans, känner man för visso, när man står framför dessa rörande bilder, som på ett så stort sätt vittna om ett helt folks fosterlandskärlek. Men de vittna äfven om, att den mångfrestande Albert Edelfelt har lika mycket hjärta som fantasi.

O. R.

PROF. PIETRO KROHN OCH SONS SON.
Porträtt i olja af Albert Edelfelt.

BEETHOVEN.

Efter fotografier. **MAX KLINGERS** nyfullbordade staty i olikfärgad marmor af **LUDVIG VAN BEETHOVEN** tronande å en antik sella, har väckt utomordentligt uppseende inom konst- och konstinresserade kretsar. Den framstående Leipzigbildhuggaren-målaren har härmed skapat ett mästerverk, i skönhet jämförligt med det yppersta skulpturens heroer någonsin alstrat. **HVAR 8 DAG** har blifvit satt i tillfälle att redan nu återgifva de just i dagarne i utlandet utkomna, högéligen intressanta fotografierna.

DEN NYA NORSKA REGERINGEN, BILDAD DEN 21 April.

V. A. WEXELEN,
Ecklesiastikdepartem.

O. A. BLEHR,
Statsminister i Kristiania.

O. A. QVAM,
Statsminister i Stockholm.

SIGURD IBSEN,
Statsråd i Stockholm.

E. SUNDE,
Finansdepartem.

I. G. LÖVLUND,
Arbetsdepartem.

W. KONOW,
Landtbruksdepart.

H. G. I. STANG,
Försvarsdepartem.

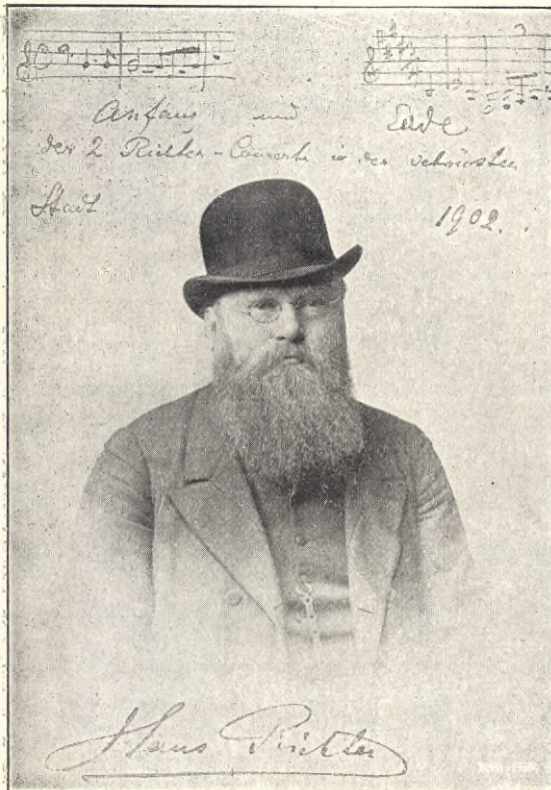

S. T. ÅRSTAD,
Justitiedepartem.

G. KNUDSEN,
Statsråd i Stockholm.

HANS RICHTER.

Den framstående tyske orkesterledaren, som under några konserter nyligen i Stockholm anförde H-fkappellet och vann utomordentligt bifall, lemnade vid afresan sitt porträtt till Musikhistoriska museet. Å porträttet stå, jämte namnteckningen, de första och sista takterna från konserterna, tillägnade »den skönaste staden». Genom tillmötesgående från Museet är HVAR 8 DAG satt i tillfälle återgifva det intressanta porträttet.

MARTIN WEIBULL †.

Martin Julius Johan Weibull, Professor i historia vid Lunds Universitet, afled plötsligt därstädes den 17 April träffad af hjärtslag. Född 1835 i Landskrona samt till Postmästaren därstädes och dennes maka, född Sâthe, blef W. student 1853 hvarefter han med raska steg gick den vetenskapliga banan framåt. Utmäand till Professor 1877, har W. vid sidan af sitt lärarekall utöfvat ett lika framstående som mångsidigt skriftställarskap, hvarjämte han äfven var kommunalt intresserad.

Känd är den verksamhet han utvecklat till hedrande af historiska minnen genom resande af statyer, och det torde vara väsentligen hans förtjänst, att Carl X:s staty i Malmö, Tyge Brahes å Hven och Stenbocks Helsingborg kommit till stånd, liksom det också var på hans initiativ, som minnesstenen restes öfver slaget vid Lund.

Weibull sörjes närmast af maka, f. Winberg, samt af fyra söner och två döttrar.

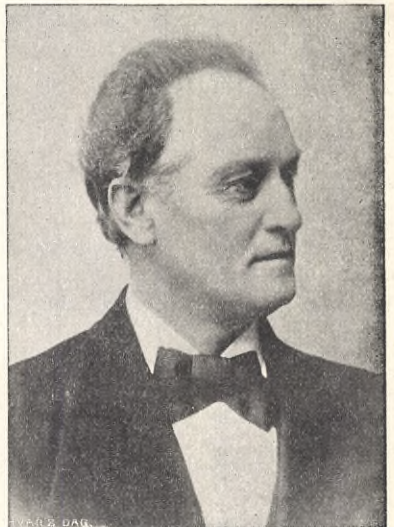

Foto. John, Lund.

SKYDRAGET I BERLIN.

Efter fotografier från HVAR 8 DAGS Berlinerkorrespondent.

SKYDRAGET I BERLIN: Huru trafiken uppehålls å en öfversvämmad gata.

Natten till den 14 april utbröt i Berlin ett oväder med åska och skydrag som anställde svår förödelse. — Blixten anände på så många ställen att brandkåren ålmerades närmare 700 gånger, medan den endast kunde räcka till för halfta antalet. — Vattnet stod 3 fot högt å gatorna. Trafiken var till dels fullständigt hämmad. — Trots de allvarliga händelser

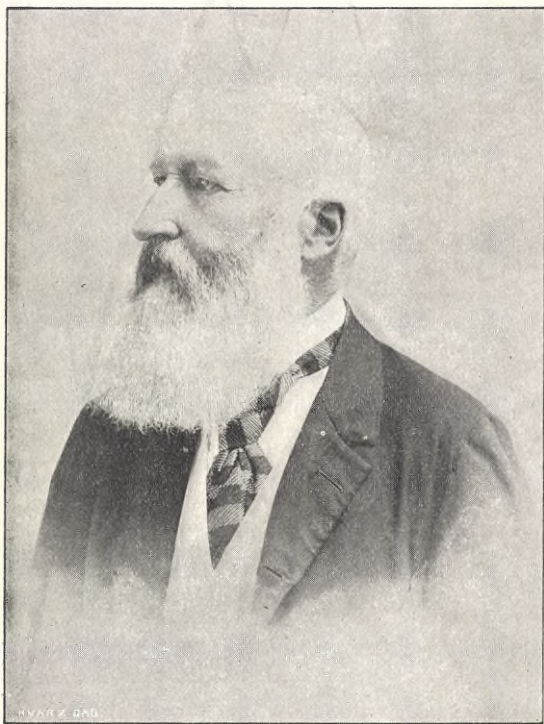
som ovædret medfört ha komiska episoder icke uteblifvit. Sålunda fann man en säng kringflytande med en half-sofvande, halfrusig innevånare, som trodde att han endast drömde. Vid ett tillfälle slog blixten ned i en fullpackad spårvagn som genast började brinna. De vettskräda passagerarne hade intet annat att göra än rusa ut i det ålnhöga vattnet på gatan.

SKYDRAGET I BERLIN: Ödelagda hem.

RÖSTRÄTTSOROLIGHETERNA I BELGIEN.

Korrespondens till HVAR 8 DAG jämte porträtt för dagen till händelserna i Bryssel.

KONUNG LEOPOLD II.

DROTTNING MARIE HENRIETTE

BELGIENS KONUNGAPAR:

Det var i april 1893, som den stora rösträttsreformen genomfördes i Belgien. Landet var starkt upprördt under den politiska agitationen, hotande massmöten och gatudemonstrationer, och inför detta läge beslöt deputeradekammaren antaga den allmänna rösträtten som valprincip. De yttersta vänsterpartierna, de socialdemokratiska och de radikala, fordrade visserligen den allmänna, enkla rösträtten, men ett så radikalt steg voro de styrande icke villiga att taga. I stället godkändes ett medlingsförslag, enligt hvilket vallagarne så ändrades, att hvarje medborgare som uppnått 25 års ålder och besatt vanliga medborgerliga kvalifikationer, erhöll en röst men att därjämte familjefäder och personer med universitetsbildning erhöilo ytterligare en eller två röster. Denna lösning af frågan godkändes för ögonblicket af alla partier, och lugnet återställdes med detsamma.

Men det visade sig snart, att denna rösträttsordning icke länge skulle tillfredsställa vänsterpartierna. Den nya valordningen hade visserligen ökat de valberättigades antal från 132,000 till 1¼ million, men genom tilläggsrösterna hade icke mycket ändrats i den politiska ställningen i kammaren. De klerikale, som i Belgien i fråga om kulturarbetet äro fullt jämförliga med de sydösterrikiske katolikerna och hvilkas tysta makt kring biktstolarna är fruktansvärd, sutto fortfarande vid styret. Af den nuvarande kammarens 192 ledamöter beräknas 102 vara omutliga anhängare af det kle-

rikala regeringspartiet. Därför började snart åter agitationen för den allmänna och *lika* rösträtten: *en man en röst*. Äfven de liberale, som 1893 stått fientliga emot ytterlighetspartiernas en-röst-fordran, kastade om sedan de gjort erfarenheter om de klerikales maktställning äfven under den nya valrättsordningen. År efter år har så rösträttsagitationen tilltagit i styrka, tills man beslöt att nu slå slaget. Socialister, liberale och kristliga demokrater ingingo en koalition, vid hvilken socialisterna offrade sin fordran på politisk rösträtt äfven för kvinnorna för att uppnå enighet i angreppet mot det klerikala väldet. Agitationen tillspetsades nu mot slutet af innevarande kammarsession, emedan det gälde att under densamma erhålla frågan afgjord om icke en eventuell reform skulle förenas med flere år. Till en början syntes socialisterna, med minne af ställningen 1893, hafva trott, att ensamt hotfulla massdemonstrationer framför allt i Bryssel, skulle vara nog för att skrämra regeringen till eftergift. Men då oroliga element under dessa demonstrationer begingo våldshandlingar och de styrande med oväntad energi satte våld mot våld, organiserande ett beväpnadt motstånd och i öfrigt syntes beslutna att energiskt undertrycka alla upprorsförsök, ändrade socialdemokraterna taktik. De beslöto hastigt en kväll att såsom yttersta påtryckningsmedel tillgripa generalsträjk. Så väl är arbetarpartiet i detta arbetarland organiseradt, att två dagar efter detta beslut hade

ABBÉ DAËNS.
Ledare af de kristiga socialisterna

GRAFVE SMITT de NAYER.
Belgisk ministerpresident.

STATSMINISTEREN WOESTE.
Ledare af den klerikala majoriteten.

300,000 arbetare nedlagt arbetet. Det var isynnerhet arbetarna i de stora kolgrufvedistriktet, som mangrannt tillgripit den politiska sträjken, medan denna i de båda största städerna, Bryssel och Antwerpen, icke märktes så mycket. Oaktadt denna väldiga, hotande arbetarsträjk, vägrade regeringen att gifva efter och den klerikala kammarmajoriteten afslög också den begärda författningsrevisionen. Nu, då detta skrives, medan sträjken ännu pågår med oförminskad styrka, stå de reformfordrande partiernas, icke minst socialdemokraternas, hopp till konungen. Från alla håll inom dessa läger hemställes till honom att han måste intervernera genom att upplösa kamrarna och utskrifva nya val. Detta för att afvända en ho-

VAN DER WELDE.
Socialisternas hufvudledare.

tande olycka. Emellertid ser det, för att nu våga en profetia, mörkt ut för reformvännerna, så mycket mera som det väl icke lyckas uppehålla den ödeläggande sträjken många dagar och alla de stora fabriksorterna äro starkt besatta med militär. Krigsministern har också förklarat sig beredd att hänsynslöst nedslå hvarje försök till nya oroligheter.

Den ledande mannen inom arbetarepartiet, gatans diktator, som hans motståndare kalla honom, är den unge advokaten Emil van der Welde. De klerikales ledare är herr Woeste, som anses äfven helt och hållet hafva regeringen i sin hand. Det bör för rättvisans skull anmärkas, att mera än hälften af de orostiftare, som orsakat de senaste dagarnes blodiga kravaller

DE TROOZ.
Belgisk inrikesminister.

i Bryssel, varit de sämsta subjekt, hvilka genom masshypnotismens makt fått folkmassorna med sig i striden mot polis och militär. Nio af tjugofem en kravallkväll häktade visade sig vara för den allmänna säkerheten vådliga brottslingar, alla med långa fängelsestraff bakom sig.

* * *

Af senare meddelanden framgår att sträjken nu kommer att nedläggas — troligen för att med större kraft åter upptagas till hösten. — T. v. sitter sålunda det klerikala partiet fortfarande inne med makten.

ANSEELE.
Framstående socialistledare

RIKSREGALIerna.

MED ANLEDNING AF EN FRÅGA FÖR DAGEN.

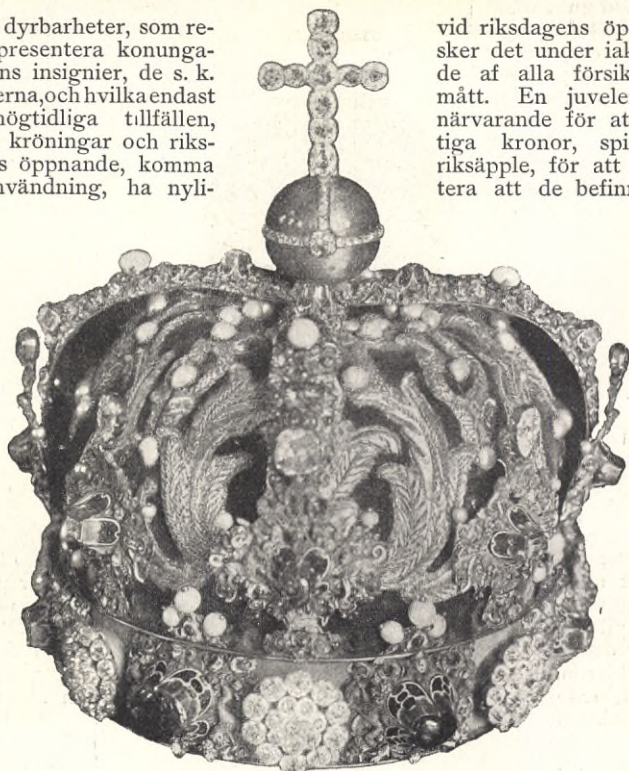
Efter fotografier tagna med vederbörligt tillstånd speciellt för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

De dyrbarheter, som representera konungamaktens insignier, de s. k. regalierna, och hvilka endast vid högtidliga tillfällen, såsom kröningar och riksdagens öppnande, komma till användning, ha nyli-

vid riksdagens öppnande, sker det under iakttagande af alla försiktighetsmått. En juvelerare är närvarande för att besiktiga kronor, spira och riksäpple, för att konstatera att de befinna sig i

SPIRAN.

KONUNGAKRONAN.

gen erhållit ett aldeles särskildt intresse, enär en ny härtiglig krona skall anskaffas åt prins Wilhelm, som snart uppnått den ålder, då han skall aflägga sin tro- och huldhetsed.

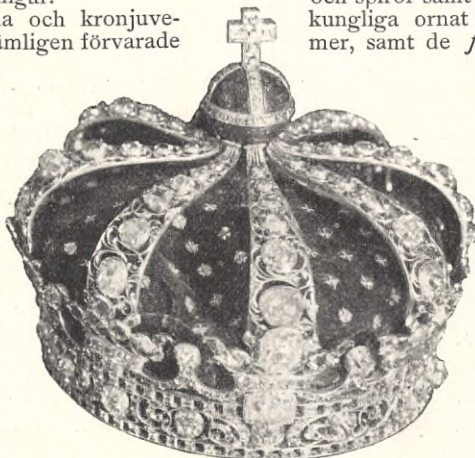
HVAR 8 DAG har med anledning häraf lyckats med sitt bildergalleri införlifva vidstående intressanta fotografier af de dyrbara riksregalierna. Detta har gifvetvis icke kunnat gå för sig utan speciellt tillstånd och speciella anordningar.

Regalierna och kronjuvelerna ligga nämligen förvarade djupt inne i ett kassahvalf i Statskontoret på Riddarholmen. Dubbla järndörrar sluta sig om det förborgade stället, som hvarken brand eller stöld kan komma åt. Icke mindre

än fyra af rikets ämbetsmän bära olika nycklar till hvalfvet, som endast kan öppnas i deras samfälda närvaro. Den enda gång på året, då dessa skatter framtagas ur sin årslånga hvila, nämligen

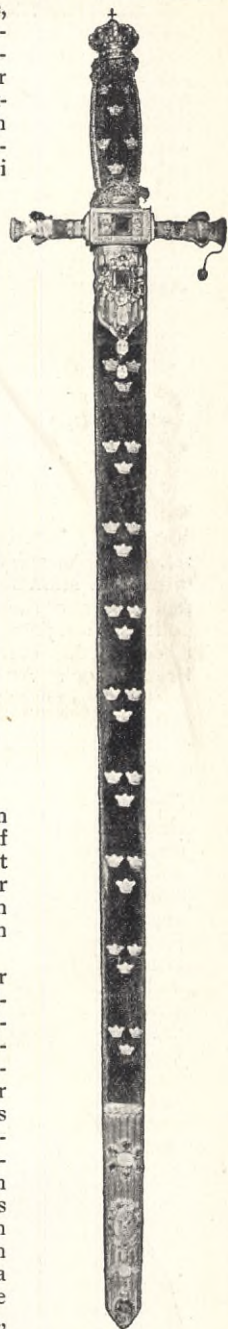
sitt rätta skick. När de sedan åter läggas in, granskas de af samma juvelerare, som tillser att inga juveler kommit bort eller regalierna undergått någon annan förändring. Så slås dörrarne igen och samlingen är åter fulltalig.

De dyrbarheter den innesluter kunna indelas i tvänne hufvudgrupper, nämligen själva regalierna och kronjuvelerna. Regalierna äro: de *kungliga*, konungens och drottningens kronor och spiror samt öfriga till deras kungliga ornat hörande emblemer, samt de *furstliga*, prin-

DROTTNINGENS KRONA.

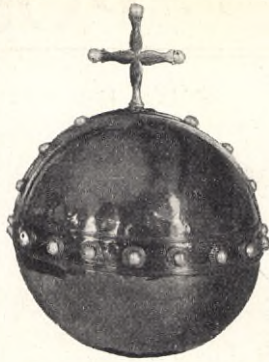
sarnes och prinsessornas kronor, som skilja sig från de kungliga däri, att de äro öppna, under det att efter Erik XIV:s tid Sveriges kungakrona är den slutna, med härskarmaktens symbol, den korsprydda globen, smyckade. Af kungliga regalier förvaras i skattkammaren tre kungakronor, två af guld och en af förgylt silfver, den senare afsedd att vid begrafningar pryda en ko-

SVÄRDET.

nungs eller drottningens kista. Där finnas vidare tre riksäpplen af guld, däraf två från Erik XIV:s tid, två kungaspiros och en drottningsspira, alla af guld, två nycklar af förgylldt silfver, två rikssvärd, en drottningkrona förfärdigad till drottning Lovisa Ulrikas kröning, ett smörjhorn af guld, ett konungs- och ett kronprinsssvärd samt en värja. De furstliga regalierna äro en kronprinskrona och en kronprinsesskrona samt tre prinskoronor, alla af guld.

På samma ställe förvaras äfven, såsom nämndt, de s. k. kronjuvelerna.

RIKSÄPPLET.

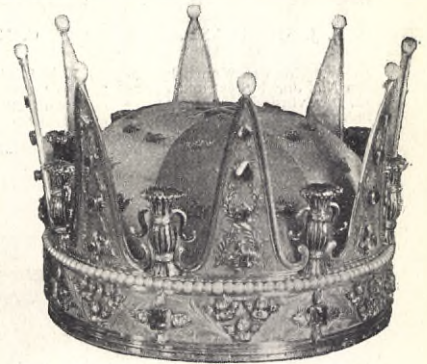
draden, då den granna klenoden flyttats från hufvud till hufvud på de konungar, som haft att leda vårt lands öden.

Kronprinskronan begagnades första gången 1649 af prins Carl Gustaf, sedermera Carl X. Den är en öppen krona af guld med 8 räta, större spiro och 6 små samt 2 vasar af svart emalj. Mössan är af blått sidensars, broderad med guld. Den prydes af 153 diamanter, 16 rubiner, 4 safirer och 74 pärlor.

De härtigliga kronor, som nu bäras af prinsarne Gustaf Adolf och

KRONPRINSENS KRONA.

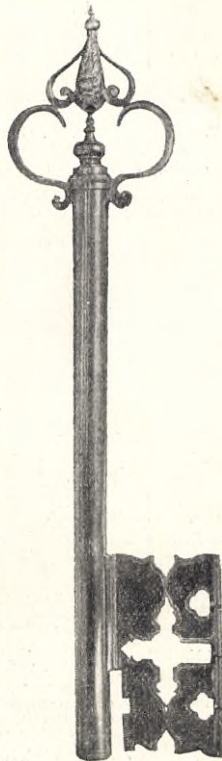

PRINSKRONA.

Detta namn utmålar gärna för fantasien bilden af ett skrin, hvori diamanter, rubiner, safirer, smaragder, topaser och andra dyrbara ädelstenar ligga skimrande som i en saga ur Tusen och en, natt. Så är det emellertid icke. Kronjuvelerna äro infattade i broscher, armband och andra smycken, som hufvudsakligen skänkts af drottning Lovisa. När vår nuvarande drottning deltog i hofvets festligheter, brukade hon låna upp dessa kronjuveler. Nu händer det aldrig, och som ingen annan än drottningen äger att disponera öfver dem, få de tillsviðare ligga ostörda.

• • •

Den här afbildade konungakronan är af guld, med fyra böglar och fyra spiro och beställdes på Erik XIV:s tid i Antwerpen, hvarifrån den levererades år 1565. Den var då besatt med 32 diamanter, 8 rubiner, 4 smaragder och 65 pärlor samt hade en guldvikt af 64 lod. Sedan dess har den förändrats och innehåller nu icke mindre än 360 diamanter, men så ha också förhållandena skiftat under alla dessa århund-

NYCKELN.

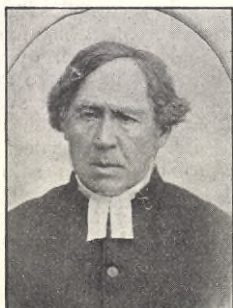
Eugen förfärdigades till Gustaf III:s kröning 1771. Den tredje härtigliga kronan, som nu bäres af prins Carl, beställdes 1844 hos juvelerfirman Geron & komp., som hade sin butik i hörnet af Jakobs- och Regeringsgatorna, där sedan Joseph Leja öppnade sin affär. Liksom de andra prinskoronorna är den af guld med 8 räta spiro och däremellan 8 svart emaljerade vasar. Mössan är af blå atlas med en guldbroderad sol ofvanpå och flera små kronor omkring kullen. Kronan, som har 232 diamanter, 40 smaragder och 130 pärlor, kostade staten 2,128 riksdaler 5 skillingar banko — man observere särskildt de om en omutlig samvetsgrannhet hos leverantören vittnande 5 skillingarne.

* * *

Värdet af regalierna ha uppskattats till 125,000 kr. och värdet af kronjuvelerna jämte de kungliga personernas briljanterade ordensdekorationer till omkring 225,000 kr.

T—d.

VECKANS: PORTRÄTT:

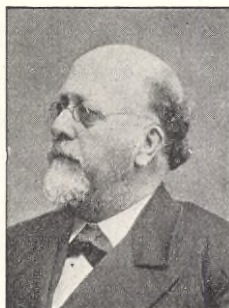
N. J. SJÖSTRAND.

80 år fyllde den 9 april kyrkoherden *Nils Jacob Sjöstrand* i Hineryd. Den vördade aldrig uppvaktades under dagens lopp på många sätt.

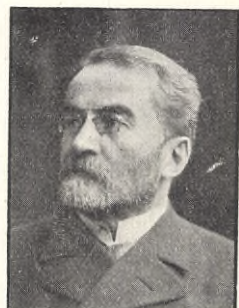
C. M. WEZÉN.

70 år fyllde den 10 april kyrkoherden i Västra Husby i Östergötland *Carl Magnus Wezén* och fick med anledningen däraf mottaga lyckönskningar och uppvaktningar från ett stort antal af sina församlingabor.

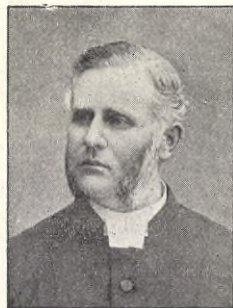
P. N. LINDSKOG.

70 år fyllde den 19 april tullförvaltaren *P. N. Lindskog* i Göteborg, förut tullförvaltare i Uddevalla och Karlskrona. Pliktroden och i utman var den omtyckte mannen under dagens lopp föremål för liflig och uppriktig hyllning af kamrater och vänner.

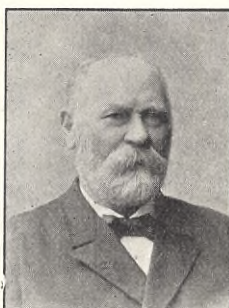
P. J. WISING.

Professor *P. J. Wising*, en af hufvudstadens mest framstående läkare, fyllde den 17 april 60 år. Den uppmärksamhet professor W. rönte på sin hedersdag gällde nog i lika stor mån den utmärkte vetenskapsmannen som den i hög grad populära personligheten.

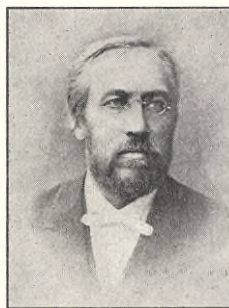
B. G. SCHRÖDER.

60 år fyllde den 9 april f. d. kontraktsprosten *Bengt Gustaf Schröder*, sedan 1887 kyrkoherde i Filipstad. S blef under dagens lopp uppvaktad af ett stort antal vänner från när och fjärran.

L. LARSON.

Bruksägaren *L. Larson* på Bredsjö, en af Bergslagens mest bekante män, fyllde den 13 april 60 år. I hög grad populär, uppvaktad af L. af folkskoleelever, arbetarepersonalen, samt af släktingar och vänner. Den värderade mannen erhöi flera minnesgåvor.

A. G. KLINGBERG.

Rektorn vid Strängnäs högre allmänna läroverk *Anders Gustaf Klingberg* fyllde den 10 april 60 år, uppvaktad af lärare och lärjungar vid läroverket samt dessutom af talrika vänner.

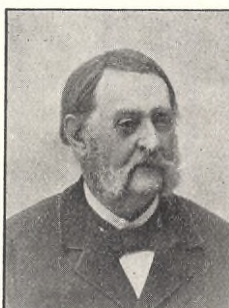
B. S. A. LEIJONHUFVUD.

Den 17 april fyllde majoren vid k. Fortifikationen friherre *Brader Sten Abrahamsson Leijonhufvud* i Stockholm 50 år. L. blef under löjtnant vid k. Fortific. 1871, löjtnant 1876, kapten 1888. Talrika lyckönskningar ingingo under dagens lopp.

J. O. D. BERGDAHL.

50 år fyllde den 10 april kyrkoherden i Lekarvds och Aringsås församlingar *Johan Olof Daniel Bergdahl*. I vida kretsar känd såsom en af Växjö stifts främste andliga vältalare åtrjuter B. in om sina församlingar stor popularitet.

A. N. ROTHMAN.

Till borgmästare i Skenninge utnämndes den 4 april v. häradshöfdingen *Anders Nikolaus Rothman*. Efter afslutad kameralexamen 1852 och juridisk examen 1856 blef han 1859 e. o. notarie i Göta Hofrätt och 1862 v. häradshöfding. R. har sedan 1891 varit t. f. borgmästare.

J. HAGMAN.

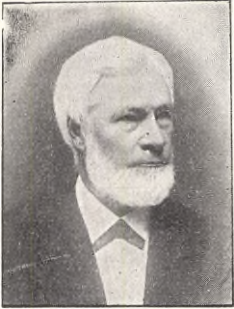
Sitt 25 årsjubileum som skådespelare firade hr *Justus Hagman* den 15 april med en föreställning å Svenska teatern i Stockholm hvarvid jubilaren uppträdde som pjärrören Hämppling i lustspelet "Guldspindel". Den till sista pläs fyllda salongen hyljade på det hjärtligaste den omtyckte skådespelaren.

A. LUNDBERG.

50 år fyllde nyligen skådespelaren vid Södra teatern i Stockholm *Alfred Lundberg*, som med anledning häraf hyllades på en fest af åtskilliga kamrater och vänner.

GALLERI

A. G. SANDBERG. †

Musikläraren vid Oskarshöms allmänna läroverk, musikdirektören *Anders Gustaf Sandberg* afled den 13 april, i en ålder af 80 år. S. som blef musiklärare dörstades 1880, sörjes närmast af maka och barn.

M. F. FALKENBERG. †

F. d. ryttmästaren, friherre *Melcher Fredrik Falkenberg* på Marielund afled den 10 april i en ålder af 74 år. F. tjänstgjorde 1849—1860 vid skånska husarregementet. Under 46 årigt arbete på sin egendom, har han under denna tid i hög grad förkofrat densamma.

G. WAHLQVIST. †

Den 4 april afled i Uppsala kassören vid stadens sprithandelsbolag *Gustaf Wahlqvist* 76 år gammal. W. hade i 24 år innehaft sin befattning och var ovanligt omtyckt. Den gamle hedersmannen sörjes närmast af två söner.

J. A. DECKER. †

Den 5 april afled i Fors i Dalarna f. bruksinspektören *Johan August Decker*, närmare 80 år gammal. Förut ut maka och barn sörjer en fabrik väkrets och många f. d. underlydande, som i troget minne bevara den vänsälle mannen.

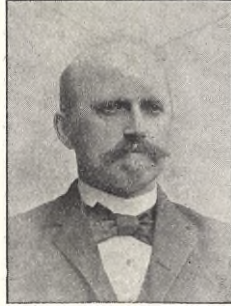
H. O. HINTZE. †

F. adjunkten vid Sundsvalls allmänna läroverk, fl. dr. *Hans Ohlsson Hintze* afled i Malmö den 1 april, 70 år gammal. Han blef 1856 fl. dr. och utnämndes 1864 till kollega- och utnämndes till adjunkt vid Sundsvalls läroverk, hvilken befattning han innehade till 1896, då han erhöill afsked med pension.

J. J. TH. I. WINBLAD. †

Den 12 april afled i Stockholm kaptenen i armén f. ka. tenen i Uplands regemente *Jean Jacques Thomas Israel Winblad*. W. var född 1836 och utnämndes 1877 till kapten. Han sörjes närmast af maka och barn.

R. F. HEDENBERGH. †

Å sin egendom Bankesta i Jerns socken afled den 25 mars godsägaren *Rudolf Fritz p. Hedenbergh* i en ålder af 60 år. D. en ovanligt driftige lönbrukaren sörjes närmast af maka och tre barn.

F. H. SJÖSTRÖM. †

Fabrikören *Frans Henrik Sjöström* i Malmö afled den 11 april 43 år gammal. S. är särskild bekant för sin tillverkning af lus-kronor, hvaraf ett mycket stort antal utgått till kyrkor i landet. Han kan med fog sägas vara en konstindustriens banbrytare på detta område.

G. O. M. FRISK. †

Den 10 april afled i Uppsala sjökaptainen *Gustaf Olof Magnus Frisk*. Född 1859 afled han efter hand styrmans- samt kapten- och ång- och ångskeppslära-varexaminanden afbröt efter några år sin sjömansbanan för att ägna sig åt affärslivet. Med sitt öppna, rätttramma sätt gjorde han sig allmänt omtyckt.

H. J. BERGSTRAND. †

En inom skytteväsendet mycket känd person köpmannen *Hjalmar Bergstrand* afled iör kort tid sedan i Stockholm. Född 1852, var B. en af Sveriges säkraste skyttar. Däröfver vittnar också hans till omkring ett femhundraårig uppgående skytteutmärkelser. Den varm hjärtade mannen sörjes af många.

F. ATTERBOM. †

Den 4 april afled af olycks-hälselse lokomotivföraren *F. Aterbom*. A. var en af lokomotivpersonalens ledare och en i flere afseenden ganska bemärkt person.

L. HASSELGREN. †

Stationsinspektören vid Rånnum *Linus Hasselgren* afled den 3 april, 29 år gammal. H. som 1899 tillträdde sin nuvarande befattning, var iör sitt godmodiga, vänsälla väsen allmänt omtyckt. Han sörjes närmast af moder.

HVAR 8 DAGS NOVELLBLAD. X.

I DÖDSFARA. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

»Kom hit, Tapper! Kom hit!» ropade min vän Mark Graham till sin vackra, stora newfoundlands-hund. Djuret lydde genast och med alla tecken till förtjusning mottog han de smekningar hans herre så frikostigt slösade på honom.

»Ni synas vara goda vänner, ni båda», sade jag och lade handen på hundens lurfviga hufvud.

»Ja, skulle du icke vara god vän med den som räddat ditt lif?»

»Säkerligen, men låt mig få höra hur därvid tillgick!»

»Tag en ny cigarr och lägg undan boken, så skall du få höra historien. Och du Tapper», sade han, vänd till hunden, »lägg dig här under tiden.»

»Du kommer ihåg, Ralph, huru jag som många andra blef smittad af hvad man kallade 'den andra guldfiebern' vid den tid, då de nya guldfälten upptäcktes i Nevada. En vacker dag reste jag ut och började gräfvä, men kom snart underfund med att detta arbete ej passade mig. Jag öppnade då en liten affär och började praktisera som läkare. Det var då jag blef ägare till Tapper. Jag fick honom som liten valp af en irländsk grufarbetare, hvilken jag skötte under hans sista dagar.

»Kort efteråt flyttade jag till en plats, som hette Truckee, där järnvägen passerar Sierra Nevadas branta stigningar. Här stannade jag i tre år och såg huru den stora förbindelseleden mellan de båda världshafven fullbordades. Jag fick en mycket vidsträckt praktik och blef ofta eftersänd af patienter fjärran från den trakt, där jag bodde.

»Under dessa färder tog jag ofta vägen genom de långa snötunnarne. Dessa bestodo af långa träskjul, byggda öfver banvallen och ofta en kilometer långa. Landsvägen däremot utgjorde i dessa trakter mest en ofarbar bergstig, hvarför jag sparade både tid och krafter genom att rida genom tunnarne.

»Innan järnvägen var öppnad passerades banan endast af ett gruståg då och då.

»Sent en afton fick jag bud, att en man i byn nedanför blifvit illa tilltygad i ett af dessa 'stilla slagsmål', som guldgrävarne roade sig med allt emellanåt, och att han nu behöfde min hjälp.

»Jag bad budet skynda tillbaka och gaf samtidigt order att den sårade skulle hindras från att förblöda.

»Tio minuter senare satt jag i sadeln, och ytterligare fem minuter tog det mig att köra Tapper tillbaka till sin hundkoja. För första gången i sitt lif försökte han att visa sig olydig. Han gick slutligen tillbaka, ehuru synbarligen ytterst nedslagen.

»Då jag ankom till snötunneln stannade jag tve-kande. Skulle jag våga mig igenom eller ej? Öfvertygad om att intet tåg var att vänta förrän på morgonsidan, red jag in i densamma. Trots det egyptiska mörkret tog min häst sig fram ganska bra. Kommen ungefär halfvägs stannade han och var omöjlig få ur fläcken. Jag försökte med sporrar och piska, men förgäfves. Han darrade i hela kroppen, hvarför jag steg af för att leda honom förbi det ställe han fruktade.

»I detsamma upplyste en blixtnögel tunneln och vid bergväggen upptäckte jag en gestalt. Men innan jag

hann göra en rörelse, hade jag fått ett så häftigt slag, att jag bedöfvad tumlade baklänges.

»Jag hade förmimelse af att någon genomsköt mina kläder. Då jag vaknade till medvetande befann jag mig fortfarande på samma plats, säkert fastbunden tvärs öfver järnvägsskenorna.

»Till en början fattade jag ej min belägenhet, men så småningom fick jag den fasansfulla situationen fullt klar för mig.

»Fastbunden till händer och fötter och urstånd-satt att göra en rörelse, förstod jag nu hvilket öde som väntade mig. I daggrynningen skulle gruståget med arbetspersonalen passera tunneln, och då — —

»Fastän det var bitande kallt, pärlade stora svett droppar ned från min panna. Förtviflad upp-gaf jag höga nödrop, men endast ett doft eko upp-repade min klagan. Trots min kvalfulla belägen-het tyckte jag, att tiden ilade undan allt för fort.

»Slutligen såg jag i takets remnor dagens första strålar, och med en bön på mina läppar svimmade jag.

»Då jag vaknade var jag ej längre ensam. Nå-gonting slickade mig i ansiktet och jag kände en fuktig nos tryckas emot mina värkande handleder.

»Jag kan ej beskrifva den glädje jag erfor, då jag vände hufvudet och fick se min hund, Tapper. Han märkte min rörelse och gaf till ett glädjeskall. Genast fattade han min belägenhet och började gnaga på mina band. Jag uppmuntrade honom, men som jag låg där med hufvudet mot rälsen, fick jag höra en svag susning likt en aflägsen bisvärm. Detta ljud tilltog i styrka — jag kunde ej längre misstaga mig — det var gruståget.

»Min modiga hund förstod den förskräckliga var-ningen, och under ett klagande tjut arbetade han energiskt på att genomgnaga repen.

»Ansträngande mina krafter till det yttersta gjorde jag ett häftigt ryck — repet gaf vika, och mina händer voro fria.

»Men ännu återstod fötterna och tåget var nä-stan inpå mig. Jag kunde höra lokomotivets pustande, och redan började tåget signalera innan det rusade in i tunneln, då jag erinrade mig att jag hade en lancett i fickan. Verkligen — tjufvarne hade låtit mig behålla den!

»Med vild ifver prässade jag den lilla knifvans skarpa egg mot repet. Det brast, och med ett vildt glädjetjut tumlade jag från skenorna och sjönk. darrande som ett förskrämdt barn, mot trätunnels väggar, just då det hväsande och bullrande odjuret rusade förbi.

»Tapper och jag hade en liten kärleksscen för oss själfva där inne i den skumma tunneln, hvarefter jag återvände till byn och berättade hvad som händt mig.

»Det väckte allmän förbittring i hela trakten. och kort därefter fick jag tillfredsställelsen att se bofvarne gripna och behandlade enligt 'lynchlagens' strängaste paragrafer.

»Se där orsaken, hvarför jag är så fästad vid min präktiga hund. Och jag tror nog du tycker han är värd att hålla af, och att han gör skäl för namnet Tapper.»